

Dritëro AGOLLI

PËRRALLA E KECËRVE

Për mbesat

1.
Xhaxhi Dritëroi di përralla të bukura
Për dhelpira, dhi e kunadhe,
Thuajini xhaxhit, moj flutura:
Tregona një përrallë të madhe!
Dhe xhaxhi patjetër do lërë
Librin e tij në trapezë,
Përralla në mend do t'i bjerë,
Përralla për kecërit e dhinë e zezë.

2.
Na ishte,
Ç'na ishte një herë...
Dëgjoni, që fjalët të mos mbeten në erë!
Dëgjoni, që fjalët në kokë të hyjnë
Dhe njëra-tjetrën në radhë ta shtyjnë,
Vetëm mos shahen,
Mos bëjnë shamatë,
Se mendja pastaj i nxjerr jashtë;
Dhe mendja prandaj është mendje,
Se rregull kërkon nga mëngjesi në
mbrëmje,
Dhe mendja prandaj është mendje me bujë,
Se do ndonjëherë dhe pakëz rrëmujë...

3.
Pazarit po shkonte ngadalë nëna Dhi
Me kecërit e saj lozonjarë,
Po shkonte në librari
T'u blinte dy abetare.
-U rritët, u bëtë cjepër!-
U thoshte nëna fëmijëve-
Dhe duhet ta dini patjetër
Si shkruhet gjuha e dhive!
Dhe gjuha s'mësohet fare
Po s'blemë dy abetare,
Dy abetare me shkronja
Që ndritin si plot xixëllonja,
Që ndritin e hyjnë në mendje
Me zor dhe me ëndje.

4.
Dhe shkuan kecërit dhe Dhia
Në rrugën me dy libraria.

Në njërën që quhej "Shkëndija2"
Radhiteshin libra të mira.
Dhe kecërit të dy u çuditën
Dhe brenda u futën e s'pritën.

5.
-Ç'urdhëroni, moj zonja dhi?-
Tha zonja në librari.
-Më jepni dy abetare
të reja fare,
me letër me ngjyrë prej bari,
dhe ndofta me ngjyrë shavari,
po mundët me ngjyrë preshi,
aspak me ngjyrë prej leshi,
se dua t'ua mësoj fëmijëve
si shkruhet gjuha e dhive.
S'ka hije, moj zonjë,
Që keci im
Mos të dijë shkrim e këndim!
Anuk i shikoni se ç'kecër?
Këta nuk janë si dy karkalecër,
Por janë tamam si dy cjepër,
Pa janë të mençëm dhe aq pastërtorë
Si dy profesorë!
S'ka fare kuptim
Mos dinë shkrim e këndim!

6.
I bleu abetaret Dhia brigjatë,
Dhe kecërit kërcenin e bënin shamatë:
-Sa mirë, sa mirë,
Do shkruajmë me brirë!
Do bëjmë një A,
Do bëjmë një Be,
Ah, lumthi ti nënë, që kecër na ke!
Ne jemi kecër, ne jemi kecër,
Sa mirë që s'jemi aspak karkalecër!
Ne jemi të zgjuar si dy profesorë
Me libra në dorë!
Do shkruajmë me brirë,
Sa mirë, sa mirë!
Do futemi thellë çudivë
Të fisit të dhive!
Hapjani dyert akademive
Të dhive!
Ne jemi kecër, ne jemi kecër,
Sa mirë që s'jemi aspak karkalecër...

7.
Dhe nisi e ëma t'ua mësojë abecenë:
A-në, B-në, C-në, D-në...
Dhe: be, be, be dhe: me, me me,
Tani gjer këtu, pastaj gjer atje...

8.
E ëma detyra të lehta u vuri një ditë
Dhe shkoi të fjalosej me dhitë,
Se s'mund të rrinte pa bërë dy fjalë
Me zonjat Dhi në mahallë,
T'u thoshte se kecërit mësonin çdo orë
Dhe mund të dilnin së shpejti doktorë,
Tani vërtet janë keca,
Po nesër do merren me shkenca!
Ka hije që fisi i dhive
T'u dalë për zot diturive,
Të bëjë zbulime të rralla
Për gjëra të vdekura dhe gjëra të gjalla,
Që raca e dhive të dalë
Në ballë,
T'u mburret fiseve fqinje
Jo me për-për prej dëllinje,
Jo me zjarre me kashtë,
Por me traditën e lashtë...

9.
Kur erdhi Dhia i gjeti kecërit në gjumë.
-Ah, përtacë,
po ku qenki lodhur kaq shumë?
Ju s'paski mësuar fare!
Ç'i bëtë fletoret me gjithë abetare?
I hapën sytë kecërit e thanë:
-Ne bëmë hatanë!
Me be-be-be e me-me-me,
I hëngrëm fletoret me gjithë abece,
Tani ne mësuam të bëjmë: "Be-be-be"
Dhe s'kemi nevojë për pak abece!
Ndaj Dhia përplasi këmbët përdhe:
-Ah, ju profesorë,
Me plot "me-me-me"!

10.
Xhaxhi Dritëroi di përralla të bukura,
Përralla për dhi e përralla për dre...
Sikur t'i grisni abetaret, moj flutura,
Do dini të bëni veç:
Be-be-be e me-me-me!...

